

Fald blev beskikket Barnet en Værg, som altsaa kunde sørge for, at hvis der blev noget tilovers af Underholdsbidraget efter Afholdelsen af Udgifterne til Barnets Opdragelse, skulde det benyttes, saaledes at Barnet fik godt deraf, naar det havde fyldt 18 Aar“. — Til Slutning talte han stærkt for en Forhøjelse af Normalbidraget. „Man maa hellere give 20 Kr. mere ud i første Omgang end betale flere Hundrede Kroner for disse Mennesker, naar de kommer under Fattigvæsnet, eller, hvad der er værre, naar de i en ældre Alder kommer ind paa Forbryderbanen og ikke blot volder Samfundet store økonomiske Udgifter, men ogsaa paa anden Maade bliver til Skade for Samfundet.“

Carl Hansen gjorde opmærksom paa, at man ved at stille den ugifte Moder gunstigere end den gifte under visse Forhold f. Eks. end Enker med Børn, maatte være klar over, at Konsekvensen vilde blive, at man maatte skride til at forbedre de sidstnævnte Stilling; man bør „tage Skridtet fuldt ud og ikke stille den gifte Kvinde eller Enken daarligere“.

Justitsministeren fastslog, at „et af de Spørgsmaal, der er gaaet som en rød Traad gennem Forhandlingen, er Spørgsmaalet om det „uægte“ Barns Ret til Faderens Navn“. Han fastholdt sin Modstand herimod, idet han hævdede, at det aldeles ikke var af Hensyn til Faderen, men alene af Hensyn til Barnet, at han ikke vilde gaa med paa dette Punkt.

Iøvrigt udtalte han Haabet om „en hurtig Behandling i det Udvalg, som vil blive nedsat, saa at Lovforslaget — forhaabentlig inden Rigsdagen slutter — kan blive ophøjet til Lov“.

Vi slutter os til dette Haab, idet vi dog i vort Haab, som en overordentlig væsentlig Bestanddel, indeslutter Gennemførelsen af Kravet om *Opgivelsen af Faderens Navn i alle Tilfælde*, idet det er vor Overbevisning, at Spørgsmaalet om Barnets Ret til at bære sin Faders Navn og om dets Arveret efter ham i Forhold til dette Krav kommer i anden Række.

Det den 4. Decbr. nedsatte Udvalg bestaar af: Kvist, Nielsen-Kierkelund, Jensen-Sønderup, Lars Jensen, C. Sørensen, Sveistrup, Kierkegaard, Effersøe, Andreasen, P. Knudsen, L. Rasmussen, Sabroe, Mads Larsen, N. Neergaard og Berntsen.

Vore Børn.

Børns Fritid.

Mange Mødre har sikkert følt Vanskelighederne ved at faa deres Børn beskæftigede, og særlig i de lange Skoleferier jamret over den underlig planløse Virketrang og dermed følgende Uro og Ugidelighed, der kunde komme over dem. Saa længe Børnene kunde lege, var alting jo for saa vidt godt. At Legen sætter alle Barnets Evner i det frugtbareste Sammenspil, og at kun det Barn, der rigtig til Gavns har leget, bliver til et helt Menneske, tænkte de maaske mindre paa, end at Tiden i hvert Fald gik. Men en Storbys meget Indeliv og forholdsvis smaa Lejligheder og nervøse Forældre lægger mange Vanskeligheder i Vejen for Børnenes Lege. Deres Aktivitetstrang skal have Luft, og hvor de naturlige Tilskyndelser hæmmes, maa Forældrene komme med Idéer. Det er nu noget, Forældre ikke altid har. Derfor gaar de til Thorngreen og køber noget pragtfuldt mekanisk Legetøj eller til Boghandleren og køber den nyeste Børnebog.

Desværre bliver Legetøjet efterhaanden kedeligt, og Bogen bliver læst ud. Hvad saa? Konsekvent maa man igen ud og købe nyt Underholdningsstof. Men om ikke andet, vil økonomiske Grunde snart overbevise de fleste Forældre om, at dette er en gal Vej.

Det gælder ikke om blot at faa Børnenes Tid slaaet ihjel. Der er noget langt simplet og dog langt sværere. Det gælder om at lade Børnenes naturlige Virksomhedstrang faa Næring og Vækstbetingelser. Lad dem have Lov at rode, lad dem eksperimentere, lad dem bruge den Fysik, de har lært i Skolen, lad dem faa Lov at leve sammen med Dyr, Hunde, Kanner, Duer, som de selv passer, eller binde deres Bøger ind og lave sig Legetøj i Træsløjd. Jo mere Energi til at tage sig sligt paa og passe det, et Barn har, des mere kan man bygge paa dets menneskelige Dygtighed. Det sunde Barns Interesse gaar helt udad, mod at lære Tingene at kende og selv frembringe Ting. Imødekommer man denne Tjæng, vil det sunde Barn aldrig kede sig.

Der er andre Børn, der tilsyneladende heller aldrig keder sig. Det er dem, der altid hænger over en Bog. De er lette at have med at gøre, men jeg vil dog pege paa, at denne Læselyst kan skjule en vis Art Dovenskab, en Mangel paa selvstændig Foretagsomhed og indre Liv, saa der er ligesom en Tomhed, der skal fyldes.

Traf vi omvendt et Barn, der var helt